

Mama

Flavius Laurian Duverna

Mama

Nu știu când, cum s-a-nceput,
Nici nu pot să îmi dau seama,
Când gângurind fără să fi vrut
Mi-am exprimat primul salut -
Exclamând serafic: „Mama!”

Eram prea mic, să pot să știu
Ce va însemna, acest cuvânt,
Dar peste ani pot ca să scriu:
Mi-e drag și veșnic este viu -
E cel mai sfânt de pe pământ!

Nici-unul nu mi-e așa de drag
Ca mama, când eu strig la ea...
Când sufletul mi-e trist și vag,
Când m-așteaptă seara-n prag
S-o îmbrățișez cu dor aș vrea.

S-o strâng la piept și să-i sărut
Mâinele-i dragi, ce-au legănat,
Veghind la patu-mi cu-aștenut
Prin dragostea-i de neîntrecut
Când „nani! nani!” mi-a cântat.

Nu țin să știu, dar mult 'nainte
Fără gândi, și a-mi da seama,
Din dragostea ei cea fierbinte
Mi-a încolțit în mica-mi minte,
Și-a răsărit cuvântul: „Mama!”

De-ar fi necazu-oricât de mare
Prin încercări, de multe de ori,
Cuvântul „Mama,” mi-e-alinare
Ca-n razele-asemeni de soare,
Ca un balsam... din mii de flori.

Flavius Laurian Duverna